

sentant. Har min Politik og min politiske Overbevisning i en Menneskealder været baseret paa saa stort et Fejlsyn, at dette modsatte af, hvad jeg mener, er rigtigt, er jeg ikke den Mand, I skulle sende ind paa Rigsdagen — og saa møde de Herrer ikke mig næste Gang. Men det kunde være, at Vælgerne sagde: Det er ikke dig, der har taget fejl, det er dig, der har staaet fast, og saa kan noget lignende vederfares eder, mine Herrer, Vælgerne ere meget mere lyd-høre end selve Folkerepræsentanterne, thi vi ere ved at fremsætte og forhandle om og stemme over Ændringer tidt og mange Gange inde paa, hvad den ærede Konseilspræsident kalder Imødekommen. Og naar man først er tilbøjelig til Imødekommen, risikerer man meget let, at man ved smaa Svinkeærinder, ved smaa Ændringer ender med at gaa i en ganske anden Retning, end man marchede i, da man begyndte sin March. Vælgerne staa lidt længere fra Knudepunktet, fra Centrum, fra det Sted, hvor Begivenhederne udvikle sig, og de have nemt ved at fastholde deres oprindelige Standpunkt. Hvis man nu gik ind paa dette at bringe sig til at gaa mod det, der før har været Venstres Standpunkt, binde sig til ganske at desavouere Venstres Program, hvorpaa vi have kæmpet og sejret, kunde det let gaa os ligesom Jeppe, da han vaagnede paa Baronens Mødding om Morgen: Det var ikke et Glas Canaille-Sæk, han havde i Haanden, det var noget helt andet.

K. M. Klausen: Dagen i Gaar var ikke lovende for det ny Ministerium, derimod synes jeg, det var en god Dag for dansk Politik. For mig var det, som om det begyndte at lysne. Der har i lange Tider hvilet tæt Taage over dansk Politik. Vi have set Højre og Venstre og moderate staa i samlet Klynge omkring det afgaaede Ministerium. Det har i mange Tilfælde ikke været muligt at skelne den ene fra den anden. Men i Gaar syntes jeg, det begyndte at klare, at det begyndte at lysne saaledes, at man nu bedre kan kende den ene fra den anden. Jeg tror, det er det, vi trænge til i dansk Politik, at faa mere Lys og Klarhed ind i Sagerne; at den kan blive ført efter mere rette Linier end hidtil.

Der foreligger i Øjeblikket to Forslag

til Beslutning. Jeg skal kortelig omtale dem hver for sig. I det ene, der stilles af otte Medlemmer, forlanges der to Ting. Det ene er, at naar vi faa en ny Forsvarsordning, skal den betyde en virkelig Nedsættelse i vore Militærudgifter. Det forekommer mig, at denne Fordring er i fuld Overensstemmelse med Venstres Program, som det er udtrykt ved mange Lejligheder. Jeg kan fuldt ud billige Tanken om en virkelig Nedsættelse. Vi Socialdemokrater have foreslaaet meget betydelige Nedsættelser i en Aarrække. Men jeg maa indrømme, at den Hærordning og den Søværnsordning, vi have, forhindre os i at faa de Nedsættelser, som vi mene, vi burde have. Derfor vilde jeg være glad ved, at vi samtidig med en ny Forsvarsordning kunde komme til det, der nævnes i dette Forslag, en virkelig Nedsættelse. Men jeg vil dog tage Afstand fra den Motivering, som det ærede Medlem for Ringsted (Zahle) gav, naar han saaledes ifølge Rigsdagstidende udtaler: „Vi stille os som sagt ikke paa noget forsvarsnihilistisk Standpunkt, men vi ønske en Hærordning, som sætter os i Stand til at opfylde internationale Forpligtelser, der paahvile os som neutral Stat og sætte os i Stand til at værges imod et pludseligt Overfald mod en forholdsvis ringe Styrke. Til disse Formaalets Fremme ere vi nødte til at ofre mange Penge paa vort Militærvæsen.“ Denne Motivering kan maaske nok betyde en Nedsættelse, men jeg tror, det næppe bliver en Nedsættelse saa stor, som er forsvaret. Vor Stilling som en af de mindste Stater, der eksistere, og vore økonomiske Forhold i det hele taget, bevirker, at vi kunne hjælpe os med overordentlig lidt i Retning af Militærvæsen, saa at det ikke bør være en Nedsættelse af en, to eller nogle faa Millioner, som foretages. Det er min Overbevisning, at vi kunne undvære det allerreste af det, vi nu anvende paa vort Forsvarsvæsen. Men ellers er Tanken tiltalende for mig, og jeg finder den fuldt ud stemmende med det Program, hvorpaa Venstre er valgt og har staaet i mange Aar.

Dernæst indeholder Paastanden Forslag om, at nu skal der endelig siges Stop, nu skal der være Alvor i, at vi ikke skulle højere op med Militærudgifterne. Vi vide,